

una idea de l'excursionista en contemplar-la. La motxilla descolorida per la campanya, així com tota la resta de l'equip, quan és ben conservat mereix reverència i fa honor a l'excursionista que l'utilitza. Per contra, els esperits desordenats, fan honor a aquest qualificatiu portant-la tacada d'oli o altres líquids per l'istil, el pes mal compartit, que sovint els obliga a fer parades durant la marxa i tot el seu contingut en plena confusió. A l'hora de menjar es troben a mancar objectes i necessiten recórrer als seus companys. No és possible que amb aquestes condicions puguin arribar a bons acampadors.

L'excursionista, salvant el cas de colles d'organització col·lectiva, té un deure moral de portar tot el necessari dintre la seva pròpia motxilla i haurien de considerar com una manca a les normes del veritable excursionista l'oblit de qualsevol objecte del seu equip.

COM ES PORTA LA MOTXILLA

No deixarà d'estranyar a alguns, però és indubtable, que molts excursionistes no saben encara com es porta la motxilla, i, degut a això, sovint els veureu, durant una excursió, deturar-se per a arranjjar el seu contingut interior, ja que la mala col·locació dels objectes els fa penosa la marxa.

Portant la motxilla una mica caiguda fins reposar damunt la cintura, no es nota tant el pes i allunya la prematura arribada al cansanci. A la part interior del costat de l'esquena, s'ha generalitzat portar-hi un coixí. Aquest coixí evita notar les molèsties dels bonys dels atuells, i, en casos d'acampada, fa els seus bons serveis; a la nit, com capçal per a dormir i durant el dia per a mantenir ben endressada i vistosa la tenda. També, a la part interior, entre el coixí i els atuells, és recomanable portar-hi un cartró doblat, de les dimensions de la motxilla, que priva les deformacions i serveix mantes vegades de taula i de premsa per als pantalons.

Es conegut també un bastiment de planxa d'acer que priva de notar els bonys molestos i va col·locat entre la motxilla i l'esquena. Aquest bastiment té una condició remarcable i és que permet l'airejament i priva d'alguns refredats. No és pas molt difícil col·locar a les motxilles un cinturó, que agafant per la part baixa dels tirants, vagi cordat a la cintura. Aquest procediment és molt bo per a les curses, ja que el balanceig queda considerablement reduït i pot avançar-se amb més lleugeresa; no obstant, presenta un obstacle quan es tracta de fer escalades.

Ordinàriament la cara exterior de la motxilla està distribuïda en quatre butxaques, dues d'aquestes més llargues, que permeten col·locar-hi còmodament thermos i a l'altre un parell d'espardenyes i una muda de mitjons. De les altres dues restants, una correspon a les menudalles del ben menjar—sal, oli, vinagre, cobert, toballó, etc.—i l'altra reservada per a por-